

Gran Paradiso - Projecte 4000 any 2010

El passat dijous 24 de Juny del 2010, 29 membres del CEP, sortien a les 8.00 h del matí del parking on està situat el CEP, per iniciar l'aventura d'assolir el cim del GRAN PARADISO, que amb 4.061 metres, es troba situat a la banda dels Alps a Itàlia, concretament a la vall d'AOSTA. La sortida fou un èxit rotund! i si ho haguéssim somiat, crec que ningú s'ho podia haver imaginat que fos tant perfecte? Per què? Doncs, perquè el temps va ser immillorable, no varem tenir cap incident, tothom va assolir el cim, es van viure moments d'emoció, de rialles, etc... bé, tot plegat una bonica barreja que ningú s'hagués imaginat, i sempre amb un ambient de companyerisme i de cordialitat, que va fer que tots els assistents es coneguessin una mica més, incrementat en molts casos l'amistat que ja existia, que al cap i a la fi, és un dels objectius que pretén el centre, gaudir del bo i millor que ens ofereix la muntanya en companyia d'amics. En aquest sentit, no ens podem oblidar del nostre amic i company Fernando, qui a darrera hora i per circumstàncies personals no ens va poder acompanyar en el viatge, de manera, que des d'aquí li enviem una forta abraçada i molt ànims, i agrair-li també els seus esforços en la fase d'organització del viatge. Gràcies Fernando i molts ànims!

Bé, el viatge fins a Itàlia es va desenvolupar sense cap incident destacable, i els nostres vehicles de transport, 4 furgonetes, van respondre a la perfecció, arribant al Campeggio Gran Paradiso sobre les 19.30 h de la tarda, després de fer uns 900 kms. En arribar al camping, on hem de dir que se'ns va acollir i tractar molt bé, varem muntar tendes i acte seguit a sopar una mica, uns al camping fent gala dels seus fogonets i arts culinàries i altres optant per l'opció d'un Ristorante italiano on varem degustar la pasta italiana i per què no dir-ho, alguns d'una bona i fresca birra, jajaja !

Divendres matí, a les 7.00 h tothom ja estava despert i amb les ganes i els nervis d'iniciar la nostra primera jornada de muntanya, així que tant bon punt varem recollir tendes, preparar motxilles i esmorzar una mica, sobre les 8.00 h vam marxar cap a l'aparcament des d'on s'iniciava la marxa motiu del nostre viatge, assolir el cim del GRAN PARADISO, així que després de fer la foto de grup de rigor, vam iniciar la sortida.

L'aparcament es trobava situat a una cota aproximada d'uns 1.900 m. i en la primera jornada havíem d'arribar fins al refugi Vittorio Emanuele, amb una cota de 2.735 m- desnivell que tothom va realitzar entre 2 i 3 hores de recorregut, això si, ben carregats amb les nostres motxilles: material tècnic, cordes, menjar, sac de dormir, etc. En arribar al refugi, la gran majoria de membres del CEP van optar per descansar, menjar una mica i fer alguna petita sortida per la zona per tal d'aclimatar-se, però, van haver-hi 2 excepcions, dos valents que es van atrevir a iniciar l'ascensió en arribar al refugi i atacar el cim aquell mateix matí, aconseguint coronar el pic 4 hores més tard, a ells, la nostra felicitació i consideració de que en el CEP tinguem persones tant preparades i amb una gran confiança en si mateixos. La resta de la tarda-nit va passar ràpidament, gaudint d'un bon sopar en el refugi, en una sala on estàvem únicament nosaltres i on les rialles i acudits no varem faltar, i sobre les 21.00 h, tothom ja estava fent nones, ja que les a 4.00 h de la matinada ens havíem de despertar per atacar el cim.

Tocades les 4.00 h de la matinada, tothom es va anar despertant, uns rondinant més que d'altres, però tots fora del llit i amb moltes ganes de començar a caminar. La jornada no podia començar de la millor manera possible, ja que un cel completament net i amb una lluna plena, ens esperaven. Sent així, a les 5.00 h del matí ja començàvem a caminar, uns més carregats que d'altres, però tothom equipat amb el material tècnic necessari: piolet, grampons, bastons, arnès, algun que altre mosquetó i alguna cinta, el corresponent "gore", guants (protagonistes a la jornada), menjar i veure, i sobretot, molta il·lusió i bon humor per afrontar el cim.

Tot just començar la sortida, ens varem trobar amb una zona amb gran quantitat de roques, però que estava correctament senyalitzada per trobar la traça i que no oferia masses dificultats, això sí, es requeria una mica d'equilibri i confiança en un mateix. Com és habitual, es van anar formant diversos grups, uns per motiu de més amistat i confiança i altres per condició física, i quan només portàvem uns 200 mts de desnivell, aproximadament una mitja hora de camí, tothom es va haver de col·locar els grampons, ja que la presència de la neu era molt important i a més a aquelles hores del matí era molt resistent i compacta, i per tal de caminar en condicions òptimes el millor era fer-ho amb els grampons.

Al llarg del camí, varem coincidir amb gent de diferents països i nacionalitats: anglesos, italians, francesos, alemanys i un grupet de catalans de Lleida, fet que demostrava que ens trobàvem davant d'una muntanya mítica i de renom dintre del món de l'alpinisme i excursionisme. Tot i que la pendent era important i constant, els diferents membres del CEP anàvem progressant, uns millor que d'altres, però tots endavant: rialles, comentaris, xerrades, sospirs, respiracions profundes, alguns parlant cap al seu interior e intentant buscar forces, uns altres posant el crit el cel, uns altres suant, però tots, amb la convicció i la il·lusió de poder assolir el cim, fita per la qual ens havíem desplaçat fins a Itàlia i per la qual molts de nosaltres havíem participat en diferents sortides organitzades pel centre i fora d'ell, per tal d'arribar en unes condicions mínimes de preparació.

Quan ens trobàvem a uns 3.800 m- d'alçada, el sol va començar a aparèixer i a fer demostració de la seva força i capacitat, doncs fins arribar a aquell darrer tram la presència del fred era manifesta i va arribar a incomodar a molts dels membres del CEP; en aquest sentit i aquestes alçades, indicar que un dels membres del CEP va patir durant pràcticament 30 minuts les greus conseqüències del fred vers les seves mans, les quals gairebé no arribava a sentir, fet que li provocava un desànim total que inclús li feia pensar en l'abandonament de l'ascensió al cim. En aquest sentit, cal destacar el companyerisme de diferents membres del CEP, que en tot moment van estar al costat del seu company, aconseguint recuperant-lo tant anímicament com físicament de les seves mans, de manera que tot plegat va quedar en una anècdota que va formar part d'aquest viatge i del record. Sent així i per properes ocasions, tinguem present el següent: d'una banda, que a un company a la muntanya en situació de desànim i amb problemes físics, mai se l'ha de deixar sol i en segon terme, que les mans a la muntanya, són la part més vulnerable del nostre cos i que per tant, han d'estar degudament protegides, fins al punt de d'arribar a disposar d'un segon parell de guants de reserva, que combinats o no amb els que ja tenim, ens permetran tenir un confort més òptim a les nostres mans. Mentres succeïa aquest incident, diferents membres del CEP anaven assolint de manera progressiva i constant el cim, gaudint d'unes vistes immillorables i que quedaran sempre en el record de cadascú, gaudint de la companyia d'una "Madonna" preciosa i per la qual els anys no passen,

fotografiant-nos, abraçant-nos i a la mateixa vegada emocionant-nos en assolir el nostre objectiu. Al final, tots i cadascun dels membres del CEP van assolir el cim, amb uns temps que anaven de 4 a 5 hores d'ascensió; del descens, res a destacar, simplement que es va efectuar de manera relaxada, amb un gran somriure als nostres rostres i on tothom es mostrava molt efusiu per aconseguir coronar el cim del GRAN PARADISO.

En arribar de nou al camping, ens varem instal·lar tots en un gran bungalow i després d'una bona i merescuda dutxa, tothom es va relaxar, gaudint d'una birra ben fresqueta, per disposar-nos tot seguit a sopar en l'Hotel-Bar-Restaurant Gran Paradiso, on varem riure i molt, vam menjar la típica pizza italiana i varem beure i brindar amb vi italià, i acabar la nit al bungalow, brindant amb cava i rient-nos fins a plorar amb els diferents acudits que explicaven alguns dels membres del CEP.

Del viatge de tornada del diumenge 27 de Juny res a dir, bé si, assenyalar que a primera hora del matí, ens varem apropar fins a CHAMONIX on abans i després d'entrar al túnel del Montblanc, varem poder veure des de l'autopista i des de Chamonix, la majestuositat del mític MONTBLANC, que és el cim més alt dels Alps, amb 4.810 m. qui sap, pot ser el CEP s'hi acosta fins allà en un futur no massa llunyà!. Per què no?

I crec que això és tot, que diria que no és poc, així que agrair-vos a tots, la vostra simpatia, companyerisme i el bon ambient de grup que va regnar al llarg de tot el viatge, i que com aquest, en podem realitzar molts més ...

